

Hallo lezer! We willen je bedanken dat je dit boek leest. We hopen dat het boek mooi staat op je boekenplank. En als je die niet hebt, dan hopen we dat het er netjes bij staat op de vensterbank in de badkamer, vlak bij de wc... en als je ook geen wc hebt, dan had je misschien beter eerst een wc kunnen kopen voordat je dit boek aanschafte.

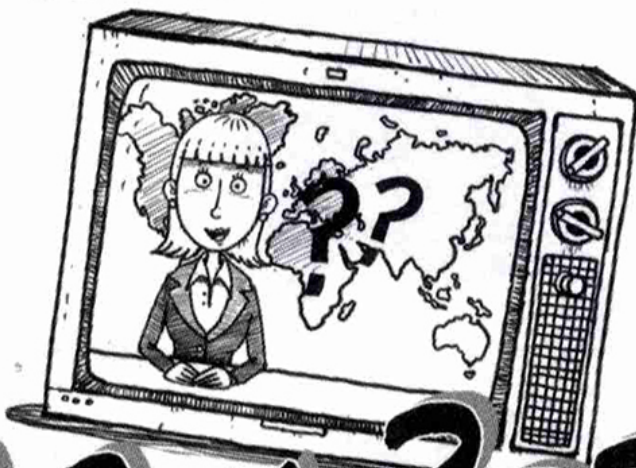
*Je luistert naar Wolverveen FM – hét station dat je een glimlach van oor tot oor bezorgt! Ik ben Esther Ether. Van-
daag in de uitzending hét onderwerp waar de hele stad het nu over heeft: de langarmige held. Maar nu eerst de nieuwe hit van de Woestijnpinguïns... het nummer is net uit en heet 'Het is me te warm hier'.*

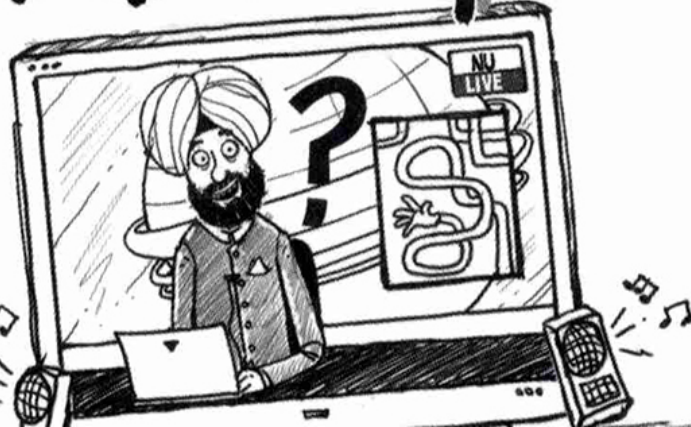

WIE IS

?

SUPERARM ???

HOOFDSTUK 1

EEN SLAPERIGE SUPERHELD

‘Wakker worden, Mortel!’ riep zijn onderwijzer, meester Brinkman.

Robin schoot overeind, zijn gedachten nog één groot waas.

‘Wat? Ja, mam! Ik kom al!’

De hele klas gierde het uit en Robin bloosde. Zelfs Simon, Robins beste vriend, moest erom grijnzen.

‘Sorry, meester,’ zei Robin. ‘Ik ben geloof ik in slaap gevallen.’

Meester Brinkman had een stapel papieren in zijn handen en zijn knokkels kleurden wit. Zijn gezicht vertrok tot een grote frons – als een boze brief die werd verfrommeld.

‘Leerlingen die tijdens de les in slaap vallen’ stond vrij laag op meester Brinkmans Favoriete-Dingen-Lijstje (F.D.L.). Laten we maar eens even kijken:

F.D.L. nr. 1233: Leerlingen die de les leuk vinden

F.D.L. nr. 1234: Leerlingen die tijdens de les in slaap vallen

F.D.L. nr. 1235: Leerlingen

‘In slaap? IN SLAAP? Tijdens de rekenles?!’

Hij zei het alsof het onmogelijk was om bij rekenen in slaap te vallen. Maar dat hoorde Robin niet, want hij was alweer in slaap gevallen.

Meester Brinkman liet de stapel papieren met een klap op Robins tafeltje neerkomen. ‘Ogen open!’ schreeuwde hij.

Zijn gezicht werd roze. Toen rood. Toen blauw. Vervolgens nam het een donkerpaarse kleur aan die eerlijk gezegd niet normaal was.

En als meester Brinkmans gezicht DIE kleur kreeg... dan was er geen houden meer aan.

Robin wist wat er nu ging komen. Dat wist

de hele klas. Jij thuis, met dit boek in je handen, weet zelfs wat er nu gaat komen. Ha, zelfs de buitenaardse wezens van de planeet Flibberdibber hebben een donkerbruin vermoeden. Een toeter-van-daar-beneden. Een billenboertje. Of, als je erg keurig bent opgevoed: er kwam een windje.

‘Brinkman gaat barsten!’ riep Vinnie. ‘Activeer alle verdedigingsmechanismen!’

Meester Brinkman haalde een paar keer diep adem en deed een paar yogabewegingen als een heuse expert.

‘Darmgassen ingehouden!’ mompelde hij.

De hele klas keek hem geschokt aan. Het was niets voor meester Brinkman om een vette scheet in te houden. Hij genoot er altijd enorm van om zijn neushaarverschroeiende gassen te laten ontsnappen. Eén keer had hij een scheet gelaten bij elke trede van de trap naar de schoolbibliotheek – en dat waren er tweeënvijftig. Niemand anders durfde die dag nog een boek te halen of terug te brengen.

Wat de reden ook was,

